

# „Voi locui în mijlocul lor”

Sâmbătă, 16 octombrie 2010

---

*A.T. Jones*

*în „Calea consacrată”*

Când Dumnezeu a dat lui Israel planul original pentru construirea sanctuarului, care trebuia să fie doar o pildă pentru acel timp, El a spus: „Să-Mi facă un locaş sfânt, şi Eu voi locui în mijlocul lor” (Exodul 25,8 - *în original: „ca să pot locui în mijlocul lor”*).

Scopul sanctuarului era, deci, „ca să pot locui în mijlocul lor.” El este arătat şi mai clar în următoarele versete: „*Acolo mă voi întâlni cu copiii lui Israel şi locul acela va fi sfinţit de slava Mea. Voi sfinţi cortul întâlnirii şi altarul; voi sfinţi pe Aaron şi pe fii lui, ca să fie în slujba Mea ca preoţi. Eu voi locui în mijlocul copiilor lui Israel şi voi fi Dumnezeul lor*” (Exodul 29, 43-45).

„*Îmi voi aşeza locaşul Meu în mijlocul vostru şi sufletul Meu nu vă va urî. Voi umbla în mijlocul vostru; Eu voi fi Dumnezeul vostru şi voi veţi fi poporul Meu*” (Leviticul 26, 11-12).

Scopul acesta nu consta doar în aşezarea cortului în mijlocul taberei lui Israel. Aceasta este marea greşeală pe care a făcut-o Israel în folosirea sanctuarului, pierzând astfel aproape total din vedere adevăratul scop al sanctuarului. Atunci când a fost ridicat cortul în mijlocul taberei, mulţi dintre copiii lui Israel au socotit că este suficient; ei credeau că acesta este modul în care va locui Dumnezeu în mijlocul lor.

Este adevărat că prin Shekina, Dumnezeu Se afla în Sanctuar. Dar chiar Sanctuarul, cu mobilierul lui superb, Sanctuarul aflat în mijlocul taberei, nu era totul. Pe lângă superba construcţie şi mobilierul ei, din Sanctuar mai făceau parte jertfele şi darurile poporului şi jertfele şi darurile pentru popor; şi preoţii cu serviciul lor neîntrerupt; şi Marele Preot cu sfânta lui misiune. Fără acestea, Sanctuarul era, practic, pentru israeliţi, un lucru gol, cu toate că Dumnezeu locuia în el.

Aşezarea cortului în mijlocul taberei lui Israel era o ilustraţie, o parabolă, o sugerare a adevărului că El va locui în mijlocul fiecărei persoane. „...*Şi-L rog ca, potrivit cu bogăţia slavei Sale, să vă facă să vă întăriţi în omul dinlăuntru, aşa încât Hristos să locuiască în inimile voastre prin credinţă*” (Efeseni 3,16-19).

În fiecare epocă, unii din popor au văzut în sanctuar acest mare adevăr

salvator. Dar ca trup colectiv, Israel nu a înțeles niciodată acest adevăr; oprindu-se doar la aspectul locuirii Sale în cortul din mijlocul taberei, ei au pierdut prezența Sa personală locuind în inimile lor. Ca urmare, închinarea lor a devenit exterioară și formală, în loc să fie interioară și spirituală. Viața lor a rămas neschimbată și nesfântă. Cei care au ieșit din Egipt nu au înțeles acest mare adevăr pe care îl pregătise Dumnezeu pentru ei, și au „căzut în pustie” (Exodul 3,17-19).

Aceași greșală a fost făcută și de cei care au intrat în Canaan. Ei și-au pus toată încrederea în Domnul Cel care locuia în cort și nu au acceptat ca serviciul sanctuarului să fie mijlocul prin care El să locuiască în ei prin credință. În consecință, viețile lor au cunoscut o creștere în nelegiuire. Dumnezeu a permis ca acest prim cort să fie distrus și chivotul lui Dumnezeu să fie luat de către neamuri (Ieremia 7,12; 1 Samuel 4,10-12), ca poporul să învețe astfel să-L descopere pe Dumnezeu personal și să I se închine individual, ca El să poată locui în ei.

Apelul Domnului către popor era același ca în vechime - să găsească în viața lor personală scopul templului, ca să poată fi salvați de blestemul care căzuse peste națiunea lor de-a lungul întregii istorii, din pricina aceleiași mari greșeli. Într-o zi, pe când se afla în templu, Isus a spus mulțimii adunate acolo: „Stricați templul acesta, și în trei zile îl voi ridica.” Iudeii au zis: „Au trebuit 46 de ani ca să se zidească templul acesta, și Tu îl vei ridica în trei zile?” Dar El „le vorbea despre templul trupului Său” (Ioan 2,19-21).

Când Isus, aflat în templu, a vorbit astfel poporului, referindu-se la templul trupului Său, El insista de fapt, așa cum făcuse de-a lungul istoriei lor, să-i facă să înțeleagă că scopul final al templului și al slujbelor de acolo a fost mereu ca prin slujirea ce avea loc acolo, Dumnezeu să locuiască și să umble în ei, precum locuia în templu, sfințind locuința Lui din ei tot așa cum spațiul templului era sfânt din cauza prezenței Sale. Trupurile lor trebuiau să devină adevăratele temple ale Dumnezeului cel viu, din cauza acestei prezențe a lui Dumnezeu în ei.